

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/46/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113207104
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1113207104.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: N. Y. N. P. F., R..F., C.: XX XXX XXX, H.. XX. R. X/A, V., proti žalovanému: U.. U. P., M.D. O. X, V., o zaplatenie 76,38 eura, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 03.07.2018, č.k. 9C/67/2014-51, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e.

Žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 10 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému podľa pomeru úspechu v spore priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 74% (výrok III.), o ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením súdny úradník (výrok IV.).

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 27.02.2013 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 33,19 eura a náhrady trov konania dôvodiac, že v súlade s ustanoveniami zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 566/2001 Z.z.“) vedie žalovanému účet majiteľa cenných papierov, za ktorú službu „CD-55 - vedenie účtu majiteľa“, mu patrí v zmysle § 99 ods. 8 citovaného zákona odplata stanovená cenníkom, ktorý bol schválený v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Na základe uvedeného žalobca fakturoval žalovanému poplatok za vedenie účtu majiteľa - služba CD-55, za rok 2008, v súlade s cenníkom platným ku dňu vystavenia faktúry.

3. Žalobca po vydaní platobného rozkazu súdom prvej inštancie dňa 14.11.2014, č.k. 14Ro/57/2013-9, proti ktorému podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odpor, písomným podaním zo dňa 18.12.2013 zmenil žalobu a žiadal od žalovaného zaplatenie odplaty i za poskytnutie služieb CD-55 za rok 2009 v sume 33,19 eura a za rok 2010 v sume 10 eur. Navyiac doplnil, že bol oprávnený stanoviť odplatu na základe prevádzkového poriadku schváleného Národnou bankou Slovenska (ďalej len „NBS“), ktorý je v zmysle § 103 ods. 6 zákona č. 566/2001 Z.z. záväzný tak pre neho, ako aj pre žalovaného. Keďže podľa prevádzkového poriadku poskytuje svoje služby za cenu stanovenú cenníkom, ak zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, mal za to, že cenník zaväzuje všetky fyzické a právnické osoby, vďaka čomu je tento systém transparentný. Medzi činnosti uvedené v povolení na vznik a činnosť centrálného depozitára, ktoré vykonáva za odplatu v zmysle § 99 ods. 8

zákona č. 566/2001 Z.z., patrí i vedenie účtu majiteľa cenných papierov, a preto mu priamo zo zákona prislúcha právo na odplatu za vedenie účtu majiteľa. Žalobca ďalej uviedol, že právna úprava účinná v čase zriadenia účtu majiteľa cenných papierov (rovnako ako aj v súčasnosti) nevyžadovala písomnú formu uzavretia zmluvy, a preto nebol povinný uzavrieť so žalovaným zmluvu o vedení účtu majiteľa. Právny vzťah so žalovaným sa spravuje zákonom č. 566/2001 Z.z. a v otázkach ním neupravených podlieha ustanoveniam zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), v dôsledku čoho sa i na plynutie premlčacej doby aplikuje ustanovenie § 387 citovaného zákona; žalobou uplatnené právo preto nepovažoval za premlčané. Súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobného návrhu uznesením zo dňa 21.05.2014, č.k. 9C/67/2014-34.

4. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania ustálil, že žalobca vedie žalovanému účet majiteľa cenných papierov v zmysle zákona č. 566/2001 Z.z. Žalobca faktúrou č. XXXXXXXXXXXX, splatnou dňa 28.02.2009, fakturoval žalovanému poplatok za vedenie účtu majiteľa cenných papierov za rok 2008 v sume 33,19 eura, faktúrou č. XXXXXXXXXXXX, splatnou dňa 15.02.2010, mu vyúčtoval poplatok za vedenie účtu v sume 33,19 eura a faktúrou č. XXXXXXXXXXXX, splatnou dňa 28.02.2011, mu vyúčtoval poplatok za vedenie účtu majiteľa cenných papierov za rok 2010 v sume 10 eur, všetko v súlade s cenníkom, v znení dodatku platnom ku dňu vystavenia faktúr. Žalovaný vystavené faktúry neuhradil.

5. Zhodnotiac vykonané dokazovanie zameral sa konajúci súd na právne posúdenie základného vzťahu, z ktorého uplatnený nárok medzi žalobcom, ako depozitárom cenných papierov a žalovaným, ako majiteľom účtu cenných papierov, vznikol, a to z hľadiska jeho charakteru. Nestotožnil sa pritom s tvrdením žalobcu, že v zmysle § 261 ods. 6, písm. c) Obchodného zákonníka v spojení s § 105 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z.z., treba právny vzťah medzi stranami sporu podriaďiť ustanoveniam Obchodného zákonníka, keďže v prejednávanej veci nešlo o záväzok zo žiadneho takéhoto vzťahu, ale o záväzok zo vzťahu žalovaného ako majiteľa účtu cenných papierov, ktorý vedie žalobca ako centrálny depozitár. Zákonné ustanovenie § 104 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z.z. jednoznačne definuje pojem „člen“, a teda vymedzuje kto ním môže byť, pričom žalobca, ani žalovaný nespĺňajú podmienky pre zaradenie do tejto definície. Súd prvej inštancie mal preto za to, že žalobca nepreukázal splnenie predpokladov v ustanovení § 105 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z.z., na základe ktorých by sa mali na vzťah medzi stranami sporu aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Podotkol, že pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle, aby sa vzťah medzi žalovaným a žalobcom spravoval ustanoveniami Obchodného zákonníka v otázkach neupravených priamo v zákone č. 566/2001 Z.z., uviedol by to v ustanovení § 105 ods. 5 citovaného zákona; na daný vzťah preto nemožno aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, ale zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

6. Po vyššie uvedenom zhodnotení konajúci súd uviedol, že žalovaný sa stal majiteľom zaknihovaných cenných papierov na základe kupónovej privatizácie v roku 1993, v dôsledku čoho vznikla žalobcovi v zmysle § 56 ods. 1 písm. a) v spojení s § 57 a § 58 ods. 1 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch (účinného do 31.12.2001) povinnosť zriadiť žalovanému, ako majiteľovi cenných papierov, osobitný účet majiteľa cenných papierov; vedenie tohto účtu bolo do 01.05.2007 pre majiteľov cenných papierov bezplatné. I po prijatí zákona č. 566/2001 Z.z. ktorý zrušil a nahradil pôvodný zákon č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, viedol žalobca žalovanému účet majiteľa cenných papierov v zmysle § 105 a § 99 ods. 3 písm. b) zákona č. 566/2001 Z.z., pričom až na základe novely tohto zákona účinnej od 01.05.2007, ktorou bolo v zmysle § 99 ods. 8 citovaného zákona zavedené spoplatnenie vedenia účtu majiteľa zaknihovaných cenných papierov, odplatom určenou cenníkom žalobcu, vyfakturoval žalovanému faktúry za rok 2008 a 2009, v sume každá á 33,19 eura a následne i za rok 2010 v sume 10 eur; z predmetných faktúr prináležalo žalobcovi právo len na zaplatenie faktúry č. XXXXXXXXXXXX, splatnej dňa 28.02.2011, znejúcej na sumu 10 eur, za vedenie účtu majiteľa cenných papierov za rok 2010. Pokiaľ išlo o poplatok za vedenie účtu majiteľa cenných papierov uplatnený žalobcom za rok 2008 a 2009, konajúci súd posúdil vznesenú námietku premlčania práva žalobcu na jeho zaplatenie za dôvodnú v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že žalobca podal žalobu na súd dňa 27.02.2013, pričom jeho právo na zaplatenie poplatku za vedenie účtu za rok 2008 sa premlčalo v trojročnej premlčacej dobe dňa 28.02.2012 a pokiaľ išlo o právo na zaplatenie poplatku za rok 2009, vo vzťahu ku ktorému žalobca rozšíril žalobu dňa 19.12.2013, jeho právo sa premlčalo dňa 15.02.2013.

7. Vzhľadom na uvedené, za súčasnej aplikácie ustanovení § 57, § 58 ods. 5 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, § 99 ods. 1, ods. 8, § 104 ods. 1, § 105 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z.z., § 261 ods. 6 písm. c) Obchodného zákonníka a § 52 ods. 2 a § 101 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie

vyhodnotil žalobu žalobcu za čiastočne dôvodnú, a to v časti zaplatenia sumy 10 eur, na ktorej zaplatenie žalovaného zaviazal a vo zvyšku žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalovanému, ktorý mal procesný úspech vo veci čo do zaplatenia sumy 66,38 eura, čo predstavuje jeho úspech v rozsahu 87%, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý bol úspešný len v časti zaplatenia sumy 10 eur, čo predstavuje jeho úspech v rozsahu 13%; celkový procesný úspech žalovaného potom predstavoval 74% (87% - 13%). Z uvedeného dôvodu konajúci súd priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 74%.

9. Proti vyhovujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie a výroku o náhrade trov konania (výroky I. a III.) podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a žiadal ich zmeniť tak, že odvolací súd žalobu i v tejto časti zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania. Žalovaný konajúcemu súdu vytýkal, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa náležitosti uvedené v ustanovení § 220 C.s.p., keďže súd prvej inštancie v ňom nevysvetlil ako posúdil jeho právne argumenty uvedené v odpore proti platobnému rozkazu, ako i na pojednávaní dňa 17.04.2018, a tieto ignoroval. Odôvodnenie napadnutého rozsudku preto nepovažoval za presvedčivé.

10. Podľa mienky žalovaného neobstojí ani právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, nakoľko na vec aplikoval ustanovenie § 99 ods. 8 zákona č. 566/2001 Z.z., ktoré v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku neupravovalo odplatu za vedenie účtu. Žalovaný síce považoval za nesporné, že žalobca eviduje i jeho cenné papiere na účte majiteľa cenných papierov, avšak nepreukázal, že tento účet viedol v rozhodujúcom čase oprávnene. Podotkol, že v zmysle § 99 ods. 8 zákona č. 566/2001 Z.z. patrí žalobcovi právo na odplatu len za výkon činností uvedených v povolení na jeho vznik a činnosť, ktoré povolenie žalobca v konaní nepredložil a ani nenavrhol vykonanie dôkazu takým dokumentom. Žalobca tak nepreukázal, že má povolenie na činnosť vedenia účtu majiteľa cenných papierov a že mu za túto patrí odplata.

11. Pokiaľ išlo o samotnú výšku odplaty žalovaný uviedol, že konajúci súd len odkázal na cenník žalobcu, pričom sa nezaoberal i otázkou, ktoré zákonné ustanovenie žalobcu oprávňovalo jednostranne určovať cenu tovaru a služby. Zákon č. 18/1996 Zb. o cenách pritom stanovuje, že cena sa tvorí dohodou a žalobca nepatrí medzi orgány pôsobiace v oblasti regulácie cien. Podľa mienky žalovaného nemôže obstať žalobcov poukaz na prevádzkový poriadok schválený NBS, ktorý v konaní navyše nepredložil, ani poukaz na jeho záväznosť v zmysle § 103 ods. 6 zákona č. 566/2001 Z.z., nakoľko je polemické, či prevádzkový poriadok a napokon i cenník žalobcu, spĺňajú kritériá článku 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého možno povinnosti ukladať zákonom, na základe zákona a v jeho medziach; žalovaný nemal vedomosť o takom zákonnom ustanovení, ktoré by ho zaväzovalo k povinnosti zaplatiť žalobcom stanovenú odplatu.

12. Žalovaný v závere zdôraznil, že o službu, zaplatenia ktorej sa žalobca v konaní domáhal, osobne nikoho nepožiadaval, nijako ju neužíval a neprinášala mu žiaden osoh; podľa neho išlo len o celospoločenskú objednávku, a preto je na spoločnosti, aby za túto službu aj zaplatila, ak taká povinnosť vôbec zo zákona vyplýva. Žalobca jednostranne určil obsah záväzkového vzťahu, na ktorý nemal žiaden dosah, nemohol ho nijako meniť, a preto vyhovením žalobe konajúci súd odignoroval ustanovenie § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

13. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovanému zriadil účet majiteľa cenných papierov zo zákona, na základe skutočnosti, že sa žalovaný stal majiteľom zaknihovaného cenného papiera na základe privatizácie s použitím investičných kupónov v zmysle § 58 ods. 1 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch; vzťah medzi nimi mal pritom charakter obchodnoprávny. Právo na odplatu za vedenie účtu majiteľa cenných papierov mu vyplývalo zo skutočnosti, že je riadnou obchodnou spoločnosťou, zapísanou v Obchodnom registri, ktorá poskytuje svojim klientom služby, pričom svoju činnosť uskutočňuje za účelom dosiahnutia zisku, čo napokon vyplýva i z ustanovenia § 99 ods. 8 zákona č. 566/2001 Z.z., podľa ktorého vykonáva činnosti uvedené v povolení za odplatu. Do rámca jeho činností pritom patria tie činnosti uvedené v rozhodnutí Úradu pre finančný trh zo dňa 28.08.2003, ktoré je stále platné a účinné s poukazom na § 173y ods. 2 zákona č. 566/2001 Z.z. Žalobca mal právo jednostranne určovať cenu poskytovaných tovarov a služieb, nakoľko podľa ustanovenia § 1 ods. 3

zákona č. 18/1996 Z.z. o cenách sa tento zákon na cenné papiere nevzťahuje. Cena za poskytované služby bola transparentne zverejnená v cenníku na jeho webovej stránke. Vzhľadom na to, že nebol monopolným poskytovateľom uvedenej služby mal za to, že žalovaný sa mohol (a môže) kedykoľvek rozhodnúť využiť služby iného subjektu.

14. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu uviedol, že nikdy nespochybňoval jeho právo na odplatu za poskytované služby, ktoré mu vyplýva z ustanovenia § 99 ods. 8 zákona č. 566/2001 Z.z. Nepatrí mu však odplata za činnosť - vedenie účtu majiteľa cenných papierov, nakoľko túto nemá uvedenú v povolení na vznik a činnosť. V tomto smere podotkol, že v označenom povolení sa nachádza viacero činností, ktoré predpokladajú vedenie účtov majiteľom cenných papierov, avšak samotné vedenie účtu majiteľov cenných papierov ako činnosť nie je v povolení obsiahnutá. Žalovaný mal tiež za to, že žiadne zákonné ustanovenie mu neukladalo povinnosť zaplatiť žalobcovi požadovanú odplatu a nestanovilo ani výšku tejto odplaty, na ktorej určenie nebol zmocnený ani samotný žalobca. Ak sa žalobca domnieval, že ako poskytovateľ služby - vedenie účtu majiteľa cenných papierov mal právo stanoviť cenu za túto službu, žalovanému patrilo neodňateľné právo takto stanovenú cenu buď prijať alebo ju odmietnuť; toto právo mu napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie odňal.

15. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.05.2021 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

16. Odvolací súd v prvom rade udáva, že sa nestotožnil s námietkou žalovaného a odôvodnenie napadnutého rozsudku nepovažoval za nepreskúmateľné. Konajúci súd v odôvodnení rozhodnutia v miere postačujúcej uviedol, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a argumenty strán, ktoré skutočnosti mal vykonaným dokazovaním za preukázané a z ktorých vychádzal, pričom ozrejmil svoje úvahy pri hodnotení dôkazov a následne vyjadril ako vec posúdil po právnej stránke. Súd prvej inštancie pritom správne aplikoval na vec sa vzťahujúce ustanovenia právnych predpisov, t.j. tie v znení účinnom v čase vzniku nároku žalobcu, a nie účinné v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku, nakoľko platí zásada, že režim právneho vzťahu sa riadi podľa právnych predpisov platných ku dňu ich vzniku. Zároveň sa neopomenul zaoberať i námietkami vznesenými zo strany žalovaného, ktoré, v časti premlčania nároku žalobcu na zaplatenie sumy 66,38 eura vyhodnotil ako dôvodné a v tejto časti žalobu žalobcu zamietol. Odôvodnenie napadnutého rozsudku preto podľa mienky odvolacieho súdu spĺňa požiadavky stanovené v § 220 C.s.p.

17. I keď predmetom odvolacieho prieskumu, vzhľadom na odvolaním vymedzený rozsah a odvolacie dôvody, nebola správnosť právneho záveru konajúceho súdu ohľadne charakteru právneho vzťahu strán sporu, odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením tohto vzťahu konajúcim súdom a v zhode s ním zastáva názor, že na neho dopadajú ustanovenia Občianskeho, a nie Obchodného zákonníka. Napokon, uvedené vyplýva i z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.11.2017, sp. zn. II. ÚS 677/2017, v ktorom tento akceptoval názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v rozsudku vo veci sp. zn. 1Obdo 42/2015. Najvyšší súd Slovenskej republiky využil priestor obiter dictum v uznesení o odmietnutí dovolania podaného z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom a uviedol, že v týchto veciach sa jedná o záväzok zo vzťahu majiteľa účtu a žalobcu, vzniknutý ex lege, a teda nie o záväzok zo vzťahu uvedenom v § 105 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z.z. Keďže ustanovenie § 105 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z.z. presne určuje okruh vzťahov, ktoré sa subsidiárne podriaďujú Obchodnému zákonníku, nie je prípustné analogické použitie takéhoto odkazu na vzťahy, ktoré podmienky určené zákonom nespĺňajú. Pokiaľ neexistuje v osobitnom predpise pre určitý okruh vzťahov priamy odkaz na právny predpis (ako je to v § 105 zákona č. 566/2001 Z.z.), je potrebné subsidiárne aplikovať všeobecný predpis občianskeho práva, teda výlučne Občiansky zákonník, pokiaľ nejde o relatívny obchod. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom uznesení tiež uviedol, že z povahy záväzku, ktorý nespĺňa podmienky relatívneho, ani absolútneho obchodného záväzkového vzťahu podľa ustanovenia § 261 ods. 1 až 3, resp. § 261 ods. 6 písm. c) Obchodného zákonníka, keďže nevznikol na základe zmluvy, ale zo zákona, ako aj z povahy žalovanej strany ako subjektu bez podnikateľského charakteru vyplýva, že na daný vzťah nemožno aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Vzhľadom na tieto skutočnosti následne i Ústavný súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že vzťah medzi žalobcom ako centrálnym depozitárom a

žalovaným ako majiteľom účtu cenných papierov je nepochybne vzťahom spotrebiteľským, na ktorý dopadajú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Možno teda súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že na právny vzťah strán sporu dopadá právna úprava Občianskeho zákonníka.

18. Odvolací súd sa v ďalšom stotožnil i s názorom konajúceho súdu, podľa ktorého pokiaľ žalobca viedol pre žalovaného účet majiteľa cenných papierov v špecifikovanom období roku 2010, bol oprávnený stanoviť si za túto činnosť odplatu. Žalovaný síce v konaní rozporoval, že žalobca viedol účet majiteľa cenných papierov pre štát, a nie pre neho (viď odpor proti platobnému rozkazu, ako aj ústny prednes žalovaného na pojednávaní dňa 17.04.2018), je však evidentné, že štát nebol vlastníkom cenných papierov, ktorým bol nepochybne žalovaný. Žalovaný nerozporoval, že sa stal majiteľom zaknihovaných cenných papierov na základe privatizácie s použitím investičných kupónov, vo vzťahu ku ktorým mu Stredisko cenných papierov v súlade s § 58 ods. 1 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch zriadilo účet, bez osobitnej žiadosti. Následne, po nadobudnutí účinnosti zákona č. 566/2001 Z.z. viedol a stále vedie účet majiteľa zriadený podľa doterajších predpisov centrálny depozitár, t.j. žalobca, pričom tento sa v zmysle § 164a ods. 3 citovaného zákona považuje za evidenciu podľa § 99 ods. 3 citovaného zákona, ktorú žalobca vedie za odplatu (viď aj § 99 ods. 8 zákona č. 566/2001 Z.z.). Žalobca teda vykonáva činnosť stanovenú zákonom č. 566/2001 Z.z. (vedenie účtu majiteľov cenných papierov) a túto vykonáva v súlade so zákonom za odplatu. V tomto smere je potom nedôvodná námietka žalovaného, že žalobcovi patrí právo odplaty len za výkon tých činností, ktoré sú uvedené v povolení na vznik a činnosť centrálného depozitára, pričom také povolenie žalobca v konaní ani nepredložil. Ako uviedol odvolací súd vyššie dôvodnosť nároku žalobcu vyplývala priamo z ustanovení zákona č. 566/2001 Z.z. (§ 164a ods. 3 vo väzbe na § 99 ods. 3 a ods. 8 citovaného zákona); oprávneniu žalobcu na zaplatenie odplaty za vedenie účtu majiteľa cenných papierov potom korelovala povinnosť žalovaného taký poplatok zaplatiť. Vzhľadom na to, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie nespochybňoval existenciu povolenia žalobcu na výkon činnosti centrálného depozitára cenných papierov, v rámci ktorého bol i oprávnený viesť účet majiteľa cenných papierov, t.j. existencia takého oprávnenia nebola medzi stranami sporná a žalovaný toto oprávnenie spochybnil až v odvolaní, odvolací súd na jeho námietku v zmysle § 366 C.s.p. nepríhliadal, nakoľko išlo o neprípustnú novotu.

19. Pokiaľ išlo o výšku poplatku za poskytovanú službu, ktorú žalovaný neakceptoval s poukazom na to, že nebola stanovená na základe zákona č. 566/2001 Z.z., a preto mala byť v zmysle zákona č. 18/1996 Z.z. o cenách určená dohodou, odvolací súd poukazuje na vyjadrenie žalobcu zo dňa 18.12.2013 (č.l. 26), v ktorom tento ozrejmil, že odplatu za činnosti, ktoré vykonával, vrátane vedenia účtu majiteľa cenných papierov, bol oprávnený určiť na základe prevádzkového poriadku schváleného NBS; ten bol (a stále je) dostupný i na webovej stránke žalobcu v znení jeho zmien a dodatkov počnúc od roku 2004. Žalovaný nerozporoval tieto tvrdenia žalobcu, a teda nerozporoval tú skutočnosť, že prevádzkový poriadok upravoval postup a spôsob pri vykonávaní jednotlivých činností žalobcu, vrátane vedenia účtu majiteľa cenného papiera, pričom tento podlieha(l) schváleniu zo strany NBS (§ 103 ods. 3 a 4 zákona č. 566/2001 Z.z.). Na jeho základe, t.j. na základe zmocňovacieho splnomocnenia v prevádzkovom poriadku bol potom žalobca oprávnený stanoviť odplatu za poskytované služby, ktorej výška bola vyjadrená v cenníku. Z cenníka predloženého žalobcom v konaní pritom vyplýva, že konkrétna výška poplatku za vedenie účtu majiteľa cenného papiera v kalendárnom roku 2010 bola stanovená v závislosti od objemu cenných papierov, minimálne v sume 10 eur; i cenník, na základe ktorého žalobca stanovil výšku poplatkov, rovnako ako prevádzkový poriadok bol prístupný k nahliadnutiu v jeho sídle a žalobca ho zverejňoval i na jeho webovej stránke (www.cdcp.sk); žalobca nebol povinný výšku poplatku žalovanému osobitne oznamovať, príp. žiadať o jeho súhlas s ňou, a pri jej stanovení sa nedopustil porušenia § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

20. Žalobca pri stanovení ceny poskytovanej služby vedenia účtu majiteľa cenných papierov postupoval v súlade so zákonnými ustanoveniami, resp. podľa prevádzkového poriadku schváleného NBS ako orgánu dohľadu nad jeho činnosťou. Postup vyhotovenia cenníka, ktorý bol súčasťou prevádzkového poriadku, žalobca z dôvodu transparentnosti sprístupnil i verejnosti. Žalobcom takto určený poplatok, resp. jeho výška potom nemohla byť predmetom dohody so žalovaným, ako tento namietal, pričom nepodliehala ani súdnej kontrole (v zmysle kontroly spotrebiteľských zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže išlo o cenu predmetu plnenia v právnom vzťahu strán sporu, pričom táto bola stanovená dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne a nebola rozporná s dobrými mravmi). Vzhľadom na tento osobitný spôsob určenia, nespádalo stanovenie výšky poplatku za vedenie účtu majiteľa cenných papierov, ani spôsob jej výpočtu pod právnu úpravu zákona č. 18/1996 Z.z. o

cenách. V tomto smere odvolací súd poukazuje na predmet právnej úpravy citovaného zákona, ktorým je i úprava pravidiel dohodovania, uplatňovania, regulácie a kontroly cien výrobkov, výkonov, prác, služieb, nájmu a nehnuteľností, z ktorej je vyňatá úprava vo vzťahu k cenným papierom, pri ktorej vykonáva funkciu regulačného orgánu NBS.

21. So zreteľom na vyššie uvedené a jeho sumarizáciou možno uzavrieť, že žalovaný v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktorými by spochybnil správnosť záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, a preto rozsudok súdu prvej inštancie, v napadnutom výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10 eur, v lehote troch dní a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

22. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, nepriznal nárok na ich náhradu proti žalovanému, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).